

دوتا ۳۱۰	در میان گذاشتن / ۵۸
T = معلم ۱	S = معلم ۲
یک شاگرد آنچه را که از مزامیر آموخته است، در میان می‌گذارد - بخش ۲	

(T) به برنامه " دوره شاگردسازی از رادیو " خوش آمدید . با کمک این مجموعه که در مورد در میان گذاشتن برکات راز گاهان است یاد خواهید گرفت که شاگرد عیسی مسیح شوید . ما دو معلم هستیم که آنچه از راز گاهان خود از هفت بخش منتخب در کتاب مزبور در عهد عتیق را یاد گرفته ایم با شما در میان خواهیم گذاشت . هفته ای یکبار جمع می شویم تا آنچه یاد گرفته ایم را با هم در میان بگذاریم . درحالیکه به این برنامه گوش می‌دهید، در دفترتان یادداشت بردارید یا برنامه را ضبط کنید. عنوان امروز این است : "یک شاگرد آنچه را که از مزامیر - بخش ۲ آموخته است، در میان می‌گذارد."

(S) در میان گذاشتن برکات از فصل‌های انتخاب شده از مزامیر

در طول هفته گذشته ، مزامیر ۱۶ و ۱۸ و ۱۹ و ۲۲ و ۲۳ و ۲۵ و ۲۷ را خواندیم و در مورد آنها تعمق و دعا کردیم. اینک از یادداشتهای خود استفاده خواهیم کرد تا حقایق و درسهای مهمی از این مزامیر در میان بگذاریم و در مورد برخی از بخشهای دشوار گفتگو کنیم.

در میان گذاشتن برکات از مزبور ۱۶ . "شهادت ایمان درباره حضور خدا در حال و در آینده".

اول . "واقعییت فعلی زندگی ایماندار". خطری بسیار جدی زندگی داود پادشاه را تهدید می‌کند. توضیحی نیامده که این چه نوع تهدیدی می‌تواند باشد. او با مرگ رو در رو است. در این مخاطره واقعی فعلی ، او خود را بدستهای خدای زنده می‌سپارد و در او پناه می‌گیرد. داود ، بزرگترین پادشاه اسرائیل بود ، با این حال او شهادت می‌دهد که خدای کتاب مقدس ، خداوند او است و پادشاهی است که از متعلقات خود بر زمین مراقبت به عمل می‌آورد. او همچنین شهادت می‌دهد که در رویارویی با مرگ اینک هیچ چیز ارزشمندتر از برخوردار بودن از خدای کتاب مقدس نیست. داود پادشاه می‌داند که خدا از کسانی که زندگی مقدس و درستکارانه‌ای دارند ، خشنود می‌گردد. و او نیز می‌داند که به غمهای خدانشناسان و بدکاران افزوده خواهد شد ، زیرا آنها برای بتهای خویش قربانی می‌گذرانند. داود پادشاه در رویارویی با مخاطره جدی و مرگ ، درباره سهم آینده خود که نزد خدا محفوظ است ، و همچنین درباره میراث مسرتبخشی که خدا به او بخشیده بود ، تفکر می‌کند. بنابراین ، او حتی در مشکلات فعلی خود نیز می‌تواند خدا را بستاید. "داود پادشاه در تمام شرایط دشوار فعلی خویش ، خداوند را در برابر دیدگان روحانی خود دارد". بله ، مشکلات و مخاطرات فعلی زندگی او بسیار واقعی هستند ، اما حضور و نزدیک بودن خدا نیز بسیار واقعی است. داود پادشاه بطور قاطع به حضور خدا در میان شرایط دشوار روزانه خویش باور دارد ، بنابراین او اطمینان دارد که لغزش نخواهد خورد و نخواهد افتاد ، و حیات واقعی او متزلزل نخواهد گردید. از آنجا که خود خدا در دست راست او ایستاده است ، بنابراین او تا به آخر قادر به استقامت خواهد بود و مستحکم خواهد ایستاد (متی ۲۴ : ۱۳).

دوم . "واقعییت آینده زندگی ایماندار". داود پادشاه شادی می‌کند ، زیرا اطمینان حضور خدا در زندگی که او فعلاً بر زمین دارد ، تضمین‌کننده حضور خدا در آینده او و در حیات بعد از مرگ است. حتی زمانی که جسم او در قبر گذاشته شود ، خدا او را ترک نخواهد کرد. حتی او مطمئن است که بدن او برای همیشه در قبر نخواهد ماند تا فساد بپذیرد. داود پادشاه در این مزبور به برخاستن جسم از میان مردگان امیدوار است. و در آیه ۱۱ ، او شهادت می‌دهد که هرچند با مرگ و قبر روبرو است ، اما بسیار مطمئن است که در طریق حیات جاودانه قرار دارد. خدا تمام انسانهایی را که در طریق حیات جاودانه سلوک کنند ، با حضور خویش و با لذات ابدی شاد می‌کند. و پس از مرگ ، در حضور خدای آسمان ، این حیات جاودانه و شادیها و لذات تا ابد و واقعییت او را تشکیل خواهند داد.

سوم . "تحقق نبوت". هزار سال بعد ، لوقا در اعمال ۲ : ۲۵-۳۲ ، مزبور ۱۶ : ۸-۱۱ را در مورد برخاستن جسم عیسی مسیح از میان مردگان بکار برد. آنچه که داود پادشاه بطور قاطع به آن ایمان داشت ، در مورد مسیح. پادشاه متحقق گشت. خدا جسم او را در قبر رها نکرد ، بلکه پس از سه روز او را زنده گرداند. قیام عیسی مسیح از میان مردگان تضمین‌کننده آن است که بدن تمام ایمانداران به مسیح نیز از میان مردگان بر خواهد خاست.

(T) در میان گذاشتن برکات از مزبور ۱۸ . "سرودی پرستشی برای خدایی که به دعای دردمندان جواب می‌دهد".

اول . "آیات ۱-۳ خلاصه‌وار خدا را بعنوان حافظ توصیف می‌کنند". داود پادشاه بین سالهای ۱۰۱۲ تا ۹۷۲ قبل از میلاد سلطنت می‌کرد. او قبل از آنکه به پادشاهی برسد ، اغلب تحت آزار و جفا بود ، بویژه از سوی شاتول پادشاه. در طول آن سالها او در چند نوبت به دشواری از چنگال مرگ گریخت. در توصیفات متعددی که داود از قدرت خدا بعمل آورده ، خدا را صخره ، ملجا و سپر خویش نامیده که او را از دست تمام دشمنانش رهایی بخشیده است.

دوم . "آیات ۴-۱۹ خدا را بعنوان منجی توصیف می‌کنند". دشمنان داود اغلب تلاش می‌کردند تا با دام نهادن بر سر راهش ، او را گرفتار سازند. اما داود در پریشانی خود نزد خدا فریاد بر آورد. و خدا در آسمان

دعای او را شنید. داود با زبان شاعرانه توصیف می‌کند که خدا چگونه از آسمان نازل شد تا او را از دست دشمنانش رهایی ببخشد. خدا بعنوان موجودی عظیم توصیف شده که در خشم خود دود از بینی‌اش بیرون می‌آید و با پاهای خود بر زمین می‌کوبد (۷-۸). توصیف شده که خدا در میان باد با سرعت پرواز می‌کند و سوار بر کروی است که حامل جلال الهی است. خدا خود را دائماً در ابرهای غلیظ طوفان می‌پوشاند (۹-۱۱). سپس طوفان با شدت تمام آغاز می‌شود. خدا با فرستادن صاعقه و تگرگ بر زمین و با غرش رعدآسای خود به دعای داود پاسخ می‌دهد. حتی ژرفترین نقاط اقیانوسها اعمال عظیم خدا را تجربه می‌کنند. خدا از جای متعالی خود نازل می‌شود و داود را در مصیبت و سختی که گرفتار آن است در دست می‌گیرد، و او را از "آبهای عمیق" که نماد دشمنان اوست، بیرون می‌کشد.

سوم. "آیات ۲۰-۲۷ خدا را بعنوان پاسخ‌دهنده توصیف می‌کنند." بنظر داود خدا از آن جهت برای نجات او دست به عمل زد، زیرا او بر اساس احکام خدا، در درستکاری، پاکی و اطاعت زیست می‌کرد. البته داود این را بصورت کلی ابراز نمی‌دارد و منظورش آن نیست که از گناه مبرا است، زیرا در مزامیر دیگر او را می‌بینیم که به گناهان خویش اعتراف می‌کند و آمرزش خدا را دریافت می‌کند. اما در اینجا داود معتقد است که عمل خدا نسبت به انسانها، به نوعی بازتاب عملی است که انسانها نسبت به خدا انجام می‌دهند.

چهارم. "آیات ۲۸-۴۵ خدا را بعنوان تجهیزکننده توصیف می‌کنند." تنها خدای کتاب مقدس است که کامل و بی‌نقص می‌باشد. تنها کتاب مقدس عاری از نقص است. به این دلیل است که خدای کتاب مقدس تنها مددکار انسان می‌باشد. خدا داود را با هر آنچه که یک جنگجو بدان نیاز دارد مجهز کرد: خدا به او قدرت بخشید تا از موانع بزرگ عبور کند، به او سرعت عمل بخشید تا از دشمنان پیشی بجوید، به او آموخت که چگونه از سلاحهایی که در اختیارش قرار داشت استفاده کند، و به او میدان و فضای کافی بخشید تا در جنگها بجنگد. و بالاخره خدا به داود پیروزی بر دشمنان را بخشید و او را مبدل به پادشاهی بزرگ ساخت، بطوری که بسیاری از بیگانه‌ها نزد او می‌آمدند تا با او پیمان صلح ببندند.

پنجم. "آیات ۴۶-۵۰ ختم مزمو بصورت سرودی پرستشی است." همه این پیروزیها را خدا بخشیده بود. بنابراین، داود اینک در میان امتهای خواهد سرایید. او به امتهای درباره لطف بی‌پایان خدا نسبت به خود سخن خواهد گفت.

من نیز می‌آموزم تا خدا را برای نجات و پیروزیهایی که به من بخشید در میان انسانها بستايم.

(S) **در میان گذاشتن برکات از مزمو ۱۹.** "سرودی درباره سخن گفتن خدا از طریق آفرینش و از طریق کلام خود".

داود پادشاه واقف است که خدا خود را هم از طریق مکاشفه عام آشکار می‌کند و هم از طریق مکاشفه خاص. **اول.** "خدا از طریق آفرینش سخن می‌گوید." این "مکاشفه عام" خدا است. افلاک به همراه آفتاب و ماه و ستارگان جلال خدا را اعلام می‌کنند و از عمل دستهای او خبر می‌دهند. بی‌شمار بودن تعداد آنها، فاصله و اندازه آنها و زیبایی اعجاب‌انگیزشان با انسان روی زمین سخن می‌گویند. آنها از کلماتی که برای انسانها قابل شنیدن باشد استفاده نمی‌کنند، اما به‌شدت و بی‌وقفه با استفاده از کلماتی که با گوشهای روحانی قابل شنیدن است، سخن می‌گویند. خدا در همه جای عالم از طریق کارهای خلقت سخن می‌گوید، کارهایی که برای مردم از هر زبان هم که باشند، قابل فهم و درک است. خورشید بعنوان خیمه خدا در عالم تصویر شده است. از نقطه نظر انسان، آفتاب سفر روزانه خود را از یک سو به سوی دیگر زمین طی می‌کند. آفتاب نور خود را بر همه چیز می‌تاباند تا همه انسانها بتوانند ببینند که خدا چقدر همه چیز را اعجاب‌انگیز خلق کرده است. و آفتاب حرارت خود را به همه موجودات زنده می‌رساند تا همگی بتوانند حیات داشته باشند.

دوم. "خدا از طریق کلام خود که در کتاب مقدس مکتوب است، سخن می‌گوید." این "مکاشفه خاص" خدا است. احکام خداوند کل کتابهای عهدعتیق است که داود در آن زمان می‌شناخت. در کتاب مقدس خدا نه تنها آن کارهایی را که در آفرینش انجام داده آشکار می‌کند، بلکه او درباره خودش، درباره سخنانش و اعمالش نیز مکاشفه می‌دهد. "انسانها برای نجات یافتن، به مکاشفه خاص خدا نیاز دارند". داود شش خصوصیت بسیار مهم کتاب مقدس را بر می‌شمارد. کتاب مقدس بعنوان "آموزش" کامل است و روح را تازه می‌گرداند. کتاب مقدس می‌تواند تحولی کامل در انسان ایجاد کند و حیات جاودانه را در اختیارش قرار دهد. کتاب مقدس بعنوان "شاهد"، قابل اطمینان است و ساده‌دلان را حکیم می‌گرداند. و می‌تواند انسانهایی را که چیزی از خدا نمی‌دانند در مورد خدا و طریقه‌های خدا حکمت ببخشد. کتاب مقدس بعنوان "رهنمود"، درست است و به دل شادی می‌بخشد. و قدمهای خادمان خدا را بسوی طریق صحیح هدایت می‌کند و آنان را از قدم گذاشتن در طریق نادرست باز می‌دارد. بعنوان "دستورات"، کتاب مقدس روشنایی بخش است و به دیدگان قدرت دید می‌بخشد. زمانی که دستورات آن اطاعت شوند، موجب می‌گردد تا انسانها صاحب فهم، شهود و حکمت گردند. بعنوان "ترس خداوند"، کتاب مقدس پاک و تا ابد باقی است. و در تمام تعالیم خود آشکار می‌کند که انسانها چگونه به طریقی که مورد پسند خدا باشد، به او اعتماد کنند، احترامش کنند و او را عبادت و خدمت کنند. بعنوان "احکام"، کتاب مقدس قابل اطمینان و بطور تمام عدالت است. و تمام ضوابطی را بازگو می‌کند که بر اساس آن خدا همه را مورد قضاوت قرار می‌دهد و بر اساس

آن قوم خدا می‌توانند درستکارانه زندگی کنند. به همین دلیل کتاب‌مقدس حتی از طلا نیز گرانباتر و از عسل شیرینتر است.

سوم. پاسخ نویسنده مزمور به سخن گفتن خدا. از آنجا که خدا از طریق آفرینش درباره قدرت و زیبایی و حکمت خود سخن می‌گوید، و در کتاب‌مقدس بطور صریح درباره اراده و اعمال خود صحبت می‌کند، نویسنده مزمور به کاستی‌های خود در حتی در شناخت خودش واقف می‌شود. او دعا می‌کند و از خدا می‌خواهد تا گناهی را که هنوز خودش نسبت به آنها آگاه نیست، بیامرزد و او را از ارتکاب به گناهان عمدی بازدارد. تنها از این طریق او می‌تواند به هدف زندگی خود دست یابد، و آن این است که در برابر خدا زندگی درستکارانه‌ای داشته باشد. او دعا می‌کند که حتی تفکرات او درباره مکاشفه‌ای که خدا از طریق خلقت و کتاب‌مقدس ارائه داده، در نظر خدا مقبول و پسندیده واقع شود.

(T) **در میان گذاشتن برکات از مزمور ۲۲.** "مزموری شکوه‌آمیز درباره احساس طردشدگی، و همچنین اعلام ایمان داشتن به نجات نهایی.

اول. "در آیات ۱-۲۱ داود به تلخی شکایت می‌کند از اینکه احساس می‌کند خدا او را ترک کرده است". داود روزها و شبهای زیادی را در دعاهای خود خطاب به خدا ناله و فغان کرد (۲). او با دشمنان هولناکی روبرو است، و آنها را بصورت گاوهای نیرومندی که او را احاطه کرده‌اند، شیرهایی که می‌خواهند او را بدرند، و سگهای وحشی که به خوردن افراد ناتوان به حرکت می‌پردازند، توصیف می‌کند (۱۲-۱۳ و ۱۶). او دشمنان خود را بعنوان گروهی از دزدهای شریری توصیف می‌کند که او را تا حد مرگ مضروب می‌سازند و لباسهایش را به یغما می‌برند (۱۶-۱۸). داود شکایت می‌کند از اینکه گرفتاری در پیش است و نه تنها کسی نیست که به کمک او بشتابد (۱۱)، بلکه برعکس او موضوع تمسخر و اهانت دیگران قرار گرفته است. هنگامی که او نزد خدا برای طلبیدن کمک دعا می‌کند، دشمنانش او را استهزا می‌کنند و خدا را نیز مورد تمسخر قرار می‌دهند (۶-۸). داود عذاب می‌کشد. جسم و روح او رنج می‌برد. نیرو و توان او همچون آب روان در حال نقصان است. قلب او که مرکز وجود او است مانند موم گداخته است. تب او باعث شده زبانش به سقف دهانش بچسبد. او دیگر احساس نمی‌کند یک انسان است. او مانند کرمی است که زیر پا له می‌شود (۶ و ۱۵).

در این وضعیت عذاب‌آور، داود فریاد بر می‌آورد: "خدای من، چرا مرا ترک کرده‌ای؟" او شکایت خود را نزد هر خدایی ابراز نمی‌کند، بلکه نزد خدای "خویش". او هر چند "احساس می‌کند" که خدا او را ترک کرده است، اما در دشوارترین لحظات تقلای خویش، او همچنان به خدا می‌چسبد. در تاریکی که رنج و درد ایجاد کرده‌اند، داود دیگر قادر به تشخیص دادن حضور خدا نیست. اما با این حال او خدا را رها نمی‌کند و در ضمن نمی‌خواهد که خدا هم او را رها کند (۱-۳). داود برای یافتن علت رنج خود کلنجار می‌رود. "چرا" او باید رنج بکشد، در حالی که در گذشته، پدران او یعنی قوم اسرائیل نزد خدا فریاد زدند و نجات یافتند؟ چرا موقعیت فعلی او چنان تفاوت فاحشی با تاریخ گذشتگانش دارد (۴-۵)؟ "چرا" او که از بدو تولد به خدا تعلق داشت، باید رنج بکشد؟ چرا رنج او چنان است که گویی خدا او را ترک کرده است (۹-۱۰)؟

دوم. "در آیات ۲۲-۳۱، داود با ایمان اعلام می‌دارد که خدا بطور حتم او را نجات خواهد داد". در حین آنکه داود در دعا تقلا می‌کند و قلبش را به سوی خدا می‌گشاید، معجزه‌ای در تن و روان او رخ می‌دهد. پس از تجربه آن همه تلخی، که در نتیجه آزمایش ایمان او بود، او اینک به تجربه شیرینی که در نتیجه پیروزی ایمان او است، دست می‌یابد. او گرچه همچنان با دشمنان تلخ خود روبرو است و همچنان از هر سو مورد تهدید واقع است، اما اینک نگاه او از دشواریهای فعلی زمینی رو به سوی نجات نهایی خویش دوخته شده است. "پرسشهای دردمندانه او در مورد علت رنجهایش اینک مبدل به اعتراف قاطع ایمان به خدای خویش است، ایمانی که اینک کاملاً از نجات نهایی خود در آینده مطمئن است". او با ایمان می‌بیند که از تمام گرفتاریهایش خلاصی یافته است و در میان برادران خود ایستاده و خدا را برای رهایی خویش حمد می‌گوید. او از تمام برادران خود می‌خواهد تا به اتفاق او خدا را ستایش کنند زیرا به فریادهای کمک او گوش داد و او را نجات بخشید (۲۲-۲۳). مطابق رسوم قوم اسرائیل، او برای خدا قربانی تشکر می‌آورد و برای شکرگزاری، مسکینان را در خوراک خود سهیم می‌سازد. این مسکینان انسانهای دیگری هستند که در رنج خود همچنان نزد خدا فریاد می‌زنند، و داود با سهیم ساختن ایشان، آنان را تشویق می‌کند تا با دیدن رهایی خودش، دلگرم شوند (۲۴-۲۶).

اما رهایی داود، که او با ایمان آن را از قبل امری محتوم می‌دانست، نتایج باز هم بیشتری خواهد داشت: بدین ترتیب که تمام امتهای جهان به سوی خدای زنده بازگشت خواهند کرد و او را خواهند پرستید. تمام افراد ثروتمند و مشهور جهان نیز در برابر خدا خم خواهند شد. حتی تمام آن عده از انسانهایی که تابحال زیسته‌اند و در قبر می‌باشند، از مرگ برخیزند و در برابر خدا زانو خواهند زد (۲۷-۲۹).

و بالاخره تمام نسلهای آینده باید در مورد خدای زنده و عدالت او بشنوند. آنها باید درباره آن اتفاقاتی که در گذشته رخ داده بود با خبر باشند (۳۰-۳۱). بنابراین مزمور داود که بعنوان شکواییه‌ای تلخ درباره رنج او آغاز شده بود، در پایان مبدل شد به اعتراف ایمان درباره پیروزی نهایی خدا بر تمام دشمنان داود، و همچنین بر تمام انسانها مهم عالم، و نسلهای آینده و همینطور انسانهایی که تابحال مرده‌اند.

سوم. "مزمور ۲۲ مزموری است درباره مسیح موعود". آنچه که داود درباره رنجهای خود نوشت، در واقعیت امر برای عیسی مسیح اتفاق افتاد. در متی فصل ۲۷ و لوقا فصل ۲۳، می‌خوانیم که بیشتر از ۱۰۰۰ سال بعد، عیسی مسیح در عمل چگونه مصلوب شد. میخهای دراز آهنین دستها و پاهایش را بر روی صلیب سوراخ کردند. عملاً سربازان لباسهایش را بین خود تقسیم کردند و برای لباس زیر او قرعه انداختند. او عملاً توسط تلخ‌ترین دشمنان خود، اعم از یهودیان و رومیان غیریهودی که بدنبال نایب‌ودی او بودند، از هر سو احاطه شد. او مورد استهزا و اهانت قرار گرفت. مردم خدا را استهزا کردند و او را به چالش گرفتند تا مسیح را از روی صلیب نجات بدهد. تن او تب‌آلود بود بطوری که زبانش به کامش چسبید. و پس از آنکه بدنش بوسیله نیزه‌ای سوراخ شد، آب و خون از پهلویش بیرون آمد که علامت پاره شدن قلب او بود.

اما با قیام مسیح از میان مردگان، آنچه که داود درباره فراگیر شدن ملکوت خدا در نتیجه نجات او فرموده بود، در عمل نیز تحقق یافت. پس از برخاستن عیسی مسیح از میان مردگان، پیام انجیل در میان تمام امتهای موعظه شده است و همه اقوام به سوی خدای کتاب‌مقدس بازگشت می‌کنند و او را می‌پرستند. بنابراین، آنچه را که داود در مزمور ۲۲ درباره خود سراییده بود، خدا بعنوان بخشی از نبوت‌های خود درخصوص مسیح موعود، یعنی عیسی مسیح بکار گرفت.

(S) در میان گذاشتن برکات از مزمور ۲۳. "سرودی درباره خدا".

داود با استفاده از سه تصویر توصیفی، سعی می‌کند درباره خدا سخن بگوید.

اول. "خداوند شبان ما است". در سرزمین اسرائیل، هر شبان معمولی گوسفندان خود را برای چریدن و استراحت به بهترین مرتعها می‌برد. پیدا کردن چنین جایی کار آسانی نبود و شبانان اغلب ناگزیر بودند با خرسها و شیرها بخاطر دفاع از گوسفندان خود بجنگند و در مقابل شکارچیان دزد، از آنها حمایت کنند و آنها را بر فراز کوهها و صخره‌ها هدایت کنند. به همین ترتیب خداوند از قوم خویش شبانی می‌کند و برای خوراک و استراحت روحانی، آنها را به سوی بهترین مکانها می‌برد. خداوند آنچنان شبان نیکویی است که هر که بدنبال او رود، از هیچ چیز نیکو محروم نخواهد شد.

دوم. "خداوند هادی ما است". خداوند به عنوان هادی، قوم خویش را به طریق درست هدایت می‌کند. طریق درست همانا هدف خدا است که در کتاب‌مقدس آشکار شده است. خداوند این کار را بخاطر نام خویش انجام می‌دهد. این بخشی از وعده عهد خدا است. او حتماً آنها را در میان دره‌های عمیق و تاریک حیات فعلی راهنمایی خواهد کرد، و نیز آنها را از میان دره عمیق و تاریک مرگ نیز هدایت خواهد کرد. جایی نیست که خداوند در آنجا از قوم خویش محافظت بعمل نیاورد و آنها را هدایت نکند.

سوم. "خداوند میزبان داود است". مردم ساکن مشرق‌زمین می‌دانند که یک میزبان وظایف زیادی نسبت به مهمانان خود دارد. چه میزبانی بهتر از خود خداوند می‌توان یافت؟ بر اساس رسوم شرق، میزبان بر سر مهمانان خاص خود روغن می‌ریزد و با سفره‌ای غنی از آنها پذیرایی می‌کند. تمام اینها در حینی صورت می‌گیرد که دشمنان داود نظاره‌گر همه اینها هستند. خداوند بعنوان میزبان، به همه نشان خواهد داد که چه کسی مورد لطف او است و او چه کسی را مفتخر ساخته است.

در آیه ۶ داود مزمور خود را با اطمینان بر نیکویی و محبتی که خدا بطور حتم در آینده نشان خواهد داد، خاتمه می‌دهد. داود همراه با ایمانی کودکانه می‌گوید که تمام ایام عمر خود را بر زمین، و همچنین در آینده، در حضور خدا خواهد گذراند.

(T) در میان گذاشتن برکات از مزمور ۲۵. تقلائی بین احساس هراس و آگاه بودن از وجود امید".

اول. "داود در میان احساس و آگاهی خود در تقلا است". از سویی داود "می‌هراسد". او از شکست می‌هراسد و می‌ترسد که چنانچه دشمنان بر او غالب بیایند، آبرویش برود. به تعداد دشمنان او افزوده شده است و آنها به شدت از او نفرت دارند (۲ و ۱۹). همچنین این وضعیت باعث شد تا گرفتاریهای دل او افزون شوند و به اضطراب او افزودند (۱۷). او "احساس" تنهایی و مطرود بودن می‌کند (۱۶).

از سویی دیگر داود "امیدوار" است. امید او آن است که خدای زنده او را از دست دشمنانش برهاند. او "می‌داند" که هر که امیدش بر خداوند باشد هرگز خجل نخواهد شد. بدین‌ترتیب، "داود تقلائی واقعی را بین احساسات و دانسته‌های خود تجربه می‌کند". بنابراین او دعا می‌کند و از خدا می‌طلبد که طریقه‌های خود را به او بیاموزد. دلیل آنکه داود در درخواست خود برای آموختن طریقه‌های خدا بی‌پروا است آن است که خدا در رحمت و محبت خود عظیم است. خدا نیکو و راست است. او فروتنان را در طریق صحیح هدایت می‌کند و طریق خود را به آنها تعلیم می‌دهد (۴-۶ و ۸-۹). داود واقف است که اگر می‌خواهد خدا طریقه‌های خود را به او بیاموزد، ابتدا او می‌بایست خود را فروتن بسازد و به خدا اجازه بدهد که هر آنچه را که در بین ایشان قرار دارد از میان بردارد. بنابراین داود به گناهان و طریقه‌های سرکش‌ی ایام جوانی خود اعتراف می‌کند و از خدا می‌خواهد تا خطای بزرگ او را بیامرزد (۷ و ۹). داود "می‌داند" که همه طریقه‌های خدا برای کسانی که الزامات عهد خدا را بجا بیاورند، پر از لطف و امانت است. او "می‌داند" که خدا او را در طریقی که برایش انتخاب کرده است، هدایت خواهد کرد. و به

همین دلیل چشمان او همواره رو به سوی خدا است. تنها خدا "می‌تواند" پاهای او را از دام رهایی بخشد و او این کار را "انجام خواهد داد".

دوم. "داود برای شرافت و راستی خود دعا می‌کند". تقلاي بين ترس و امید در داود، و بین احساسات و دانسته‌های او بزودی تمام نمی‌شوند. او از سویی در خدا پناه می‌جوید و خود را زیر چتر حمایت خدا قرار می‌دهد. اما از سویی دیگر، او قلب گناهکار خود را می‌شناسد که چقدر زود او را از خدا دور می‌سازد. بنابراین دعا می‌کند و از خدا می‌طلبد که به باطن او شرافت و راستی عطا کند تا او را در برابر طبیعت گناه‌آلودی که دارد محافظت کند.

(S) تکلیف برای هفته آینده

اول. هر روز وقت رازگهان داشته باشید و یک فصل از کتاب مزامیر را بخوانید. مزامیر انتخاب شده، عبارتند از مزمورهای ۳۱، ۳۲، ۳۳، ۳۴، ۳۷، ۴۰، ۴۹. تعمقات و تفکرات خود را در دفترتان یادداشت کنید. هفته‌ای یک بار، با یک دوست یا در یک مشارکت خانگی یا گروه شاگردی کشفیات، آموخته‌ها و برکات خود را در میان بگذارید.

دوم. کتابهای دستورعمل "بروید و ملکوت خدا را موعظه کنید" را ملاحظه کرده و به آدرس اینترنتی www.dota.net مراجعه کنید. این آدرس را به حروف تکرار میکنم.... سوم. هر شنبه تا چهارشنبه به برنامه "دوره شاگردسازی از رادیو" گوش دهید.